

FÖRSTA KAPITLET OM KRUKAN I
KÖKSFÖNSTRET OCH VÄRFÖR MÄN
ÄR SÅ HÅRIGA ÖVER HELA KROPPEN

Caro säger att hon har en dagbok hemma och i den skriver hon ner alla sina hemligheter. Hemligheter! Det gör mig ytterst nyfiken. Så vitt jag vet känner jag till allt om Caro och hon vet allt om mig. Vad är det för hemligheter hon påstår sig ha? Och jag? På sin höjd skulle jag kunna hitta på några. Till exempel att jag har gömt en massa pengar någonstans, men det vore en ren lögn. Eller att jag är kär i någon annan än Mimmon, men det stämmer inte heller med sanningen.

Jag skulle också vilja ha hemlisar, men jag har inte några, tror jag.

"Vad är det för hemlisar du har?" frågar jag Caro.

Hon ler hemlighetsfullt. "Det säger jag inte", säger hon. "Det är just det som menas med hemligheter."

"Bara en enda liten hemlis", säger jag.

Hon skakar på huvudet. Och sen spelar vi ett dataspel där vi måste skjuta ner alla som dyker upp. Blodet stänker över bildskärmen. Men mina tankar är fulla av andra saker. Jag vill också ha hemligheter. Men jag vet inte vilka.

Oftast så stöter jag ihop med min pappa ute på

gatan. Han har inte någon egen bostad, han sover hos kompisar som jag inte känner. Och hem till dom går jag aldrig.

Igår dök han upp på vår gata. Han sa: "Hej Polleke, kan du hjälpa mej kanske?"

Det kändes jättejobbigt för han frågade samma sak redan igår. Och i förrgår också. Så jag sa: "Jag vet inte Spiiek."

"Skulle du inte kunna låna mej ett par spänn?"

Jag kände mig taskig, för jag hade köpt godis på förmiddagen och nu var min spargris tom. "Du lånade ju pengar av mej i går och i förrgår också", sa jag.

"Ja", sa Spiiek. "Du ska få tillbaka allt i morgon, jag lovar."

"Mina pengar är slut", sa jag. "Vill du ha lite godis?"

"Nej", sa Spiiek. "Är Tina hemma?"

Tina är min mamma. "Nej", sa jag.

"Vet du om Tina kanske har några pengar?"

"Va?" svarade jag.

"Pengar", sa Spiiek.

Jag ruskade på huvudet. "Ska vi göra nåt skoj?" frågade jag. "Ska jag hämta min boll?"

"Hon har ju en liten kruka i köksfönstret, eller hur?" sa Spiiek. "Finns det inte några pengar i den?"

"Jo, säkert", sa jag. "Har du inte lust att spela lite fotboll?"

"Kan du inte hämta några spänn ur den?" frågade Spiiek. "I morgon kan du ju stoppa tillbaka dom."

"NEJ!" vrålade jag. Och då hände det som alltid händer mig. Då började jag snyfta! Så dumt! Men så var det. Egentligen var det inte bara några tårar, nej det forsade nedför mina kinder i strida strömmar. Buuh! Buuh! Det var fruktansvärt. Men jag kunde inte sluta.

Spiiek satte sig på huk framför mig och kramade om mig. "Lugna ner dej nu", sa han och kyssste mig på kinden. Det stank om honom, han hade nog inte tvättat sig på länge, men just nu spelade det inte någon roll. "Lugna ner dej nu min kära Polleke", sa han. "Lugna nu, allt är bra nu."

"Ska jag hämta bollen?" snyftade jag.

"Okej", sa Spiiek. "Gör det."

Jag sprang bort till dörren och öppnade den. Jag sprang in och så gjorde även Spiiek. "Jag väntar här", sa han.

"Okej", sa jag. Jag skyndade mig upp för att hämta min boll. Jag letade i mitt rum, men jag kunde inte hitta den. Jag tittade under sängen, men där fanns den inte. Så jag rusade nerför trappan. Spiiek drack vatten ur kökskranen. "Kanske att den ligger ute i trädgården", sa jag. Vi har nämligen en pytteliten trädgård. Och där låg bollen som tur var.

"Skynda dej!" skrek jag.

Vi skyndade oss ut och spelade fotboll ute på gatan. Men Spiiek blev fort trött. Han flåsade som en elefant. Han måste vila på trottoarkanten. Jag tänkte: han skulle kunna duscha hos oss, men det skulle mamma aldrig gå med på. Därför sa jag ingenting.